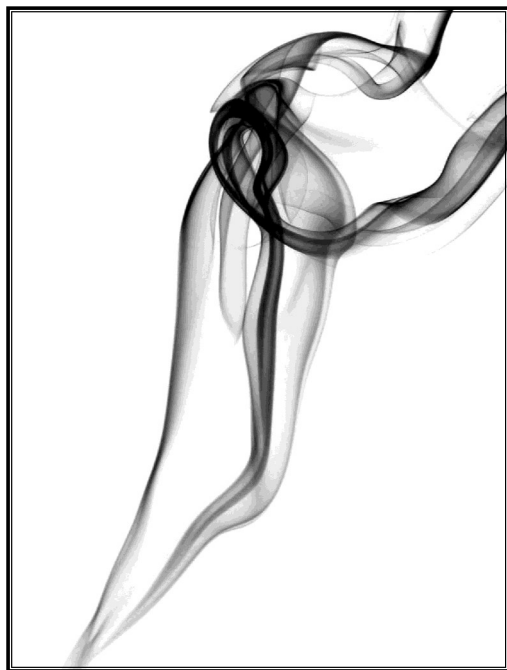

Adam Kielbasiewicz

Po drugie...
Snuję sobie

Jaworzynka-Śliwkula (2011) 2012

Sobie Pisanie

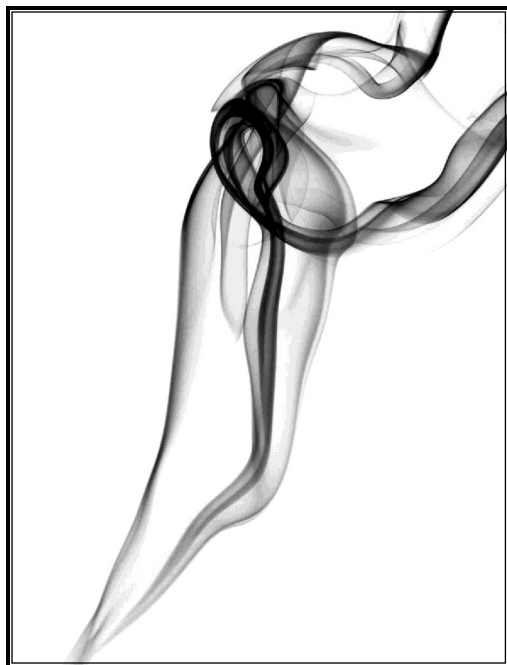
T. XXI-II²

Po drugie... Snuję sobie

Copyright © Adam Kielbasiewicz

Jaworzynka-Śliwkula (2011) 2012

Po drugiej...
Snuję sobie

Czy na życie starczyło niezapominajek równym
krokiem zbieranych okiem rozrzuconym gestem
szerokim hojnym niereglamentowanym choć w
kolejce do skarbu łaski kolejna już zielenieje złoci się
modrzy i kłosi do zżęcia gotowa na spotkanie z
przymierzem Dobroci i Niewinności...

W kolumnach pochylonych znojem wydarzeń
zapisano spotkanie osób z krajobrazem sztuki
kawałek drogi za kawałkiem odmierzany zegarem
wspomnień i wyobrażeń co przesiewa dobre i złe
uczynki człowieka dla człowieka...

Świtem gdybania nad dotkliwą wątpliwością losu
ironia przyziemnie smutnym głosem ochrypłym od
nawoływania słów niezrozumiałych bosych śladów
po rankiem złożonych na zimnej rosie kaskadą
zieleni powiększonej spływa spod palców Twojej
odwiecznej Dobroci...

U źródła krzeszę ogień nocy ciemność zapalam pod
powiekami Tajemnicy oddechu uspokojonego
zapominaniem strachu o zwykłość natury rzeczy
nieposkromionych oczu co jakby na uwięzi woli
kierują się to tu to tam i ówdzie znajdziesz ich ślad
w słowach które zdołasz ułożyć wykrztusić z trudem
i zapamiętać...

W strwożonej niepamięci dobrego urodzenia duszy
korzeniami tkwią po zmysłów granice na
marginesach łowiąc dźwięki nieprzebytej głuszy
serca woli myśli dekretami sumienia które tłumić
może niechący jedynie na starość rutyny
skostniałość i brak wymuszony pamięci
doświadczenia...

Zabalowałbym z Twym bliźniaczym cieniem w ciszy i
w milczeniu pod ciężarem dłoni wezbrane ciepłym
milczeniem na ustach położonej w pół uśmiechu i w
pół słodczy smaku jak westchnienie pocałunków
zaskoczenie...

W bliźniaczym smutku cieniem uśmiechu
rozproszonego dorastam do kraju obietnicy danej i
zadanej słowem żywym nie umarłym na brak miłości
serdecznie za nas przebitej i ofiarowanej krzyżem
Tajemnicy...

Dzisiaj u skłonu myśli na oblicze ziemi łagodnej
wysyceniem czerwieni bezdechem zachodu słońca
wysnuty bajkopisaniem świerszczeniem młota
metalicznym w noc dzwonieniem przechodzisz obok
nie dyskretnie zachmurzony a mimo to po prostu
niezauważalnie mijasz mnie cichym krokiem i ze
sobą zabierasz w bez końca drogę...

Zechce cicho i bez wyrazu wychodząc ze mnie lekkim
krokiem to owo coś mną pozostając wynosić na
zewnątrzną stronę istnienia zapomnianego przez
postronnych widzów spektakli wypowiadając
jestestwo moje jak posłuszeństwa słowo znaczące
gestem skreślone jesiennymi wargami powietrze
łapiąc i mrugając powiekami w zdziwieniu nad
kartką papieru do końca już zapisaną...

Mokrymi powiekami sięgnąć zdziwienia w
półprzymknięciu zakosztować dobra okrucichów nie
żałować bliźniemu dając część do części dodając
swojego zdumienia nad i co do odmienności dzielącej
Stwórcę wszechmocnego od stworzenia i do
Wszechmocnego co stwarza by każdy wrócić mógł
gdy chce krok za krokiem dążąc do zbliżenia...

Skamieniało stosownie do okoliczności milczenie
nocną w ciszy adoracji chwilą wytrwałą gdy dla
poezji chciałaś wejść pomiędzy słowa Miłość Pasja i
Ofiara z wrażliwością drżącą na wietrze brzozy...

Przespacerowany romans ukradłem z ławki
wydrapany rylcem jak małym palcem na skórze
dłoni odczytałem Tajemnicę patrząc w oczy wpadłem
głęboko w przestrzeń duszy świata i Ciebie w
świecie na ławce na skraju zieloności świata...

Zabliżniły się rany słowem kłusane raz za razem ze
śniegiem stopnieje pamięć słów niezapisanych i
niewypowiedzianych do końca zostanę choć być
zdam się samotny Wam na przekór to z Tobą zostanę
chłonąc zachwyt rodziną i światem...

Zapisałem sobie raz na zawsze w kolejkę myśli słów
niewypowiadalnych parę werbalizacji uczuć emocji
skrawków niezszytych w jedną całość nigdy
wcześniej wrażeń własnych intymnych i nie do
sprzedaży ani nawet wymiany...

Kraglooka niewiasto myśli zbożnych celu spleciona
w wieńcu z kwiatów niepokalanie modrych
niezapomnianych przez czas i połowę czasu wiele
przeczekanych chwil cierpliwie zbieranych ku sobie
pociągasz uśmiechem niewinnie oddanym temu kto
pragnieniem zmęczony ustał w drodze wspomóżesz...

Spisałeś abecadło zgody dekalogu ludzkich nadziei
pobożnych i Tajemnicy Twojej nieskończoność
przychyla się ku ziemi swoim ciężarem kwiat
słoneczny jak gwiazd korona chyli się białolistnie
czystym i przejrzystym spojrzeniem ogarniasz
pytanie i odpowiedź dajesz się w darze każdemu kto
pytać się odważy i temu kto błądzi pośród pytań
bezmiaru bezsilnie zagubiony...

Punkt ciężkości zasłużony nieobecnością w chwili
potrzeby tak bardzo ludzkiej codzienności zaradzasz
sam niezastąpiony w swoim zakochaniu zstępujesz
pozornie niemy i niedoskonały świat podnosisz z
nędzy i głodu naszego zasmakować chciałeś być jak
najbliżej więc zrezygnowałeś z tego co było perłą nas
obdarowałeś licząc tylko każde amen...

Liściem rozszumiał się wodą zagotował do odejścia w
zimę Beskid czerwonołoty przechodzony ze
smakiem deszczowy słonecznym okrucem
skromnym zachowując pod powiekami odkrytymi
klejnotami nazywając wspomnienia dni co dopiero
odmaszerowały szlakiem ku chatom zamieszkałym
dostatkiem i biedą dzieloną pospołu z ludzkim
Bogiem i z pobożnym światem...

Delikatną nieświadomością zagrabiłaś potajemnie
wszystkie myśli me nieskomplikowane zielone
świadcstwem chwili którą sam odnalazłem się w
Tobie pozbierany z kawałków nicości odebrany
niedojrzały niedoświadczony w godności tej tak mało
-wielki ziemskiej uczłowieczony...

Na drobnych paluszkach przebiegało samotne
spojrzenie łąą wypełnione i lękiem rannej godziny
odruchem obronnym znalezione przypadkiem w
bezsensowności zauważone gdy przyszło słów parę
wybąkać ręką przygarnąłem do siebie ustami
poniewczasie trochę zagospodarowałem krzykiem
półgłosem szeptem milczeniem deszczowym pełne
zdaniem jak wspomnienie pod parasolem nasączeni
czułością Pani z Panem...

Skołtuniona czarna tęsknotami w zachwycie
umierasz liściem wielkim jak dłonią okrywasz
bezceremonialnie spocone moje czoło przecięte
smugą myśli rozpalonej ogniem wewnętrznie
skupionym gdzie skłonić się nieśmiało i spocząć
niedostrzegalnie by nielegalnie zasmakować w
milczeniu ekstazy dotykania Ciebie delikatnie jak
liściem z kawałkiem już jesieni...

Pod deszcz co szeptem gadał z dachem spadał na
puste kartki testamentów wiosny zostawiając szarą
panikę suszy zazdrości nieposkromionej w głębokich
żrenicach lęku przywiedłych niedbale kobiet co stają
się niemożliwe do zdobycia milczeniem i nie
delikatnością sumienia straszą już z daleka widać że
dawno straciły tę najważniejszą z cech człowieka
życzliwego wobec Boga człowieka i świata obliczem
stając się zwykłego człowieka...

Postarzała zbyt wcześnie skamieliną miłości
potoczyło się wezwanie do świata samotności
zdobytej jednym słowem błahym do którego
doczepiono gest jesienny przywiedły czerwienią
słodyczny warg zbyt obłudnie przywiązanych do
wyrwanych kłamstw by na ostatek niewinność
przywrócić wraz ze skruchą i bagażem stosownej
pokuty...

Zamaskowany jeszcze zebrzę niewinnością księżycą
poświatą srebrną skradam się nieskończenie długo
modląc się by gwiazdnym ogrzany spojrzeniem
otworzyć się jak dobroć kwiatów rzuconą na
przestrzeń bez granic i kajdan wewnętrzny pokój
gestem zasiany zbierać w dłonie nie skażone złym i
niepotrzebnym słowem...

Zwykła czerwona biologiczność mego serca przeraża
mnie spokój jego bicia werblem o skały istnienia
jednostajnym szumem się przelewa życie z kąta w
kąt dotyka dostrzega sprawy rzeczy osoby nie
dostrzega w jej duchowości zachwycie lecz
domniemywa się że żyje bo przecież słysząc bicie
bicie bicie...

Choć tego nie chcesz wiedzieć znużona
westchnieniem za westchnieniem rozpoznaję Cię w
śladach lasu zapachu słabym łatwopalnym spisany
za kartką kartka Tobie wysłaną listem gończym za
niespełnienie skrycie uczynków milczenia dobrych
ludzi spotykam niewinność w ich oczach głęboko na
dnie serca czai się tęsknota...

Serdecznie skrwawiona wrażliwość ma na krótkie
naciągnięcie dłoni niegdyś nie dość skopanej równym
rzędem gładkich iluzji usprawiedliwień utrzesionych
dobrze intryg na oswobodzonych kłamstwem
skromnym cytrynowym bez pestek rzuconych w
oczekiwaniu na plony kradzione niepostrzeżenie z
wolnych do tej pory jeszcze ideałów marzeń nadziei i
planów...

W pończochach zielonych trawą wiosenną
znaczonych tańcem słońca zalotami i swawolą
piąstki owiniętej węzłem niewinności białym
nieskalanym smugą cienia by życzliwością rąbka
duszy serdecznie promiennej uśmiechem
niezapominajek otrzymanych w darze ze
szczebiotem ptaków zagadasz i zauroczysz się wiatru
zaszemraniem...

Beztrosko tak odważnie zanurkowałem w tłumie
osób i zdarzeń nasączonych zapachem jabłoni
wygrzanej dobrą dłonią otoczonej ramieniem
wspólnoty zaproszonej na świętowanie
nieheblowanych marzeń nasączonych latem
zawirowań mądrości świata prostych promieni
słońca i lata zasiedzeniem się w dolinach naszych
najskrytszych marzeń...

Co tylko dla siebie rozpałilem wzrokiem nie sięgnę
dalej przez jesienną granicę nostalgii i nieostrożności
marzeń pochopnych nadziei się spodziewałem
naiwnie nieco odkryć z zapomnianych rojeń
dziecięcych pytań w głąb schodzących w niepewność
wrażeń wygrzewanej przez lata światłem fantazji...

Z wyraźnym wahaniem ku serdecznej stronie palcem
wskazałem jak tylko się dało prosto dobro
roztargnione na kawałku ziemi czarnej słonej
poświęciłem miejsce Twoje domowe razem ze stołem
i dzbanem z wodą z pieca ogniskiem domowym
zakosztowałem chleba kawałek razowy pokoju
powszedniego aniołów w potrzebie posłanych i
odnalezionych...

Makabreska niewinności aksamitem pieści na
murach akantem wybujął malowanych publicznie
skostniałych tradycji zachowań na masową skalę
nieproporcjonalnie nawet do prawdziwej Świętości i
Łaski spontaniczność wolności w geście i słowie i
według Słowa skrojoną miarą...

Z ponurej oparem mgły niepewności i pewności
promili wynaturza się extazą skowyt poszerzoną się
mieniąc świadomości poezji chcąc iść śladem zbacza
na manowce po piorunochronie emocji negatywnie
iskrząc i jazgocząc spływa ku ziemi miast piąć się ku
niebu i ku Dobremu iść chociażby piechotą słowo za
słowem...

Kalendarzem pokrętnych słów odręcznie pisanych
na ścianach myśli ściętych pozostałem więźniem
samego siebie oskarżyłem o znieważenie dróg
publicznych rozumnych obraziłem właścicieli
marzeń ideałów i z zamiarem krzywdy wtargnąłem
w niestrzeżony świat frustracji kalekich naiwnych
biorców wrażeń...

Nie rejestrując chwil umykających niepokornie pod
włos czesanych zdarzeń przymilnych zbyt nachalnie
codziennie szarych powłóczystym zdaniem
podsumowałem niedoskonałość spotkań egoistów
przy barze wspomnień zakłamanych słowem
pisanym wierności wydartych odnalezionej po
smaku wydarzeń napotkanych...

Uniesioną odrodzoną znowu skraść mi się udało jako
że nieśmiało zakwitłaś rumieńcem gdy poruszyć
piękno i emocji czarę aż się przelało i oczarowało
pięknym odrodzoną położę Cię i zamknę oczy będę
karmił aż do rozkoszy sycił Twoim krajobrazem
wstrzemięźliwym czekał aż sen przyjdzie
spracowany...

Poezjo śpiewnie malowana dłońmi spracowanych
kawałkiem chleba do ust podnoszonego głodnym i
spragnionym kroplą wody spływasz w zanadrza
nasze krok i krok jeszcze rytmem kropli znaczysz
wkradasz się w powszedniość zwykłą metaforą...

Dlaczego tu i dlaczego tam Stróża cień za moimi
plecami stawia się Aniołem na ganku całodziennych
sporów ganiem codziennym wzdychaniem
kołysaniem przysiadasz zmęczony upominaniem jak
palcem na piasku powtórzonym pełnym zdaniem po
Panu...

Zanurzam się szeptem znoszonym delikatnością w
Twoim boku mroku chłodząc Twoich dłoni
bezszelestnych wspomnień niedokończonych dni i
nocy dobrze sennych samotności oddaleniem
zmysłów gdzie nieodkryte trzeba jeszcze liczby znaki
pogonić słowem wolnym i niepokornym jak wiatr
zazdrosne oczy w grzywach koni utopić chcę i
uspokoić rozpalone...

Cichy flirt słowa skutecznie jak mi się zdaje ze snem
uprawiam natarczywie dobijam się wolności marzeń
i fantazji skojarzeń biegnących mimo dróg
wytyczonych racją stanu wydarzeń normalnych
ludzkich trybów rodzajów i czasów gramatycznych
moich błędów lecz logicznych w zgodzie z zamiarem
serca i ducha kierunkowskazem...

SPIS TREŚCI

Czy na życie starczyło niezapominając
W kolumnach pochylonych znojem
Świtem gdybania nad dotkliwą wątpliwością
U źródła krzeszę ogień nocy ciemność zapalam
W strwożonej niepamięci dobrego urodzenia
Zabalowałbym z Twym bliźniaczym cieniem
W bliźniaczym smutku cieniem uśmiechu
Dzisiaj u skłonu myśli na oblicze ziemi
Zechce cicho i bez wyrazu wychodząc ze mnie
Mokrymi powiekami sięgnąć zdziwienia
Skamieniało stosownie do okoliczności
Przespacerowany romans ukradłem z ławki
Zabliźniły się rany słowem kāsane raz za razem
Zapisałem sobie raz na zawsze w kolejkę

Krągłooka niewiasto myśli zbożnych
Spisałeś abecadło zgody dekalogu
Punkt ciężkości zasłużony nieobecnością
Liściem rozszumiał się wodą zagotował
Delikatną nieświadomością zagrabiłaś
Na drobnych paluszkach przebiegało
Skołtuniona czarna tęsknotami
Pod deszcz co szeptem gadał z dachem
Postarzałą zbyt wcześnie skamieliną
Zamaskowany jeszcze żebrzę niewinnością
Zwykła czerwona biologiczność mego serca
Choć tego nie chcesz wiedzieć znużona
Serdecznie skrwawiona wrażliwość
W pończochach zielonych trawą wiosenną
Beztrosko tak odważnie zanurkowałem
Co tylko dla siebie rozpałem wzrokiem

Z wyraźnym wahaniem ku serdecznej stronie

Makabreska niewinności aksamitem pieści

Z ponurej oparem mgły niepewności

Kalendarzem pokrętnych słów

Nie rejestrując chwil umykających

Uniesioną odrodzoną znowu skraść

Poezjo śpiewnie malowana dłońmi

Dlaczego tu i dlaczego tam Stróża cień

Zanurzam się szeptem znoszonym

Cichy flirt słowa skutecznie jak mi się zdaje

Po drugie... Snuję sobie